

[Rosing.]

mellem de grønlandske byer; men trods alt er maj måned den kritiske tid, hvor isen på visse strækninger i de nordligere liggende havområder er ved at bryde op, hvorved steder kan være afskåret fra omverdenen. Det er derfor vigtigt at fremhæve, at man herved må tage hensyn til de klimatiske og trafikale forhold i den nordlige del af Danmark, før man fastsætter et tidspunkt som det foreslåede. Efter mit kendskab til forholdene i Grønland vil jeg anbefale den sidste halvdel af juni som den ideelle tid til den påtænkte folkeafstemning.

I øvrigt mener jeg, at bestemmelsen i grundlovens § 42, stk. 4, hvorefter folkeafstemning efter statsministerens nærmere bestemmelse skal iværksættes tidligst tolv og senest atten søgnedage efter bekendtgørelsen, kun egner sig for det sydlige Danmark, hvor de gode trafikale forhold samt de kortere afstande kun kræver en kortere frist. Men for Grønlands vedkommende, hvor der er tale om store afstande og helt andre klimatiske og geografiske forhold samt om mere tidkrævende sørejser, er tidsfristen alt for kort og bør ændres. For Grønlands vedkommende er det jo et afgørende spørgsmål, i hvilken måned sådanne afstemninger skal foretages. Hvis man vil undgå at give landshøvdingen for Grønland vidtgående bemyndigelse til at afvige fra de almindelige regler, må man se at ændre paragraffens stk. 4, således at denne bestemmelse bliver betydelig smidigere. Man kan jo ikke gå ud fra, at eventuelt kommende afstemninger kun foretages i den for Grønland gunstigste tid, og da grundloven også omfatter Grønland, må man tage hensyn til de nævnte forhold, når sådanne tidsfrister eller tidsmæssige afgrænsninger fastsættes.

Vedrørende de i lovforslaget nævnte bemyndigelser til landshøvdingen i Grønland vil jeg sige, at bemyndigelser er nødvendige, så længe man i loven ikke fastsætter de for grønlandske forhold nødvendige længere tidsfrister.

Jeg håber, at disse lovforslag går i ud-

valg, og jeg skal i øvrigt ikke komme nærmere ind på enkeltheder i dem.

Dog vil jeg til slut tillade mig at gøre en kortere bemærkning om, hvordan jeg personlig ser på spørgsmålet om nedsættelsen af valgretsalderen til folketinget. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at dette spørgsmål langt fra er aktuelt i øjeblikkets Grønland, og jeg har ikke på noget tidspunkt berørt det over for mine vælgere, lige så lidt som jeg har rejst det under de møder, jeg har holdt forskellige steder i min valgkreds; man skriver heller ikke om emnet i de grønlandske blade. Men dermed er ikke sagt, at nedsættelsen af valgretsalderen til folketinget ikke er ønskelig i Grønland. Det er et faktum, at vi grønlandere stadig har en lang vej at gå for at komme på højde med vore medborgere i det øvrige rige hvad angår uddannelse og oplysning. Tillige er vore erfaringer i det politiske liv mangelfulde og også meget lokalt prægede, men det er almindelig kendt, at interessen for politik og politisk arbejde er stor blandt den bredere befolkning i Grønland, ikke mindst blandt ungdommen. Eftersom organiserede politiske partier ikke findes i Grønland, giver denne interesse sig navnlig udslag i foreningslivet og ved almindelige møder. Det vil ikke være meget galt at sige, at hos en ikke ringe procent af ungdommen vægner efterhånden erkendelsen af, at man venter noget godt af den.

For mig er nedsættelsen af valgretsalderen til 21 år derfor det, der i opbygningens tid vil fremme ansvarsbevidstheden hos ungdommen over for de borgerlige pligter og over for samfundet. Det er mig en glæde at sige, at den grønlandske ungdom har vist, at den er et uundværligt led i befolkningens udvikling til et oplyst folk. Selvfølgelig kan man som i et hvilket som helst andet land diskutere, om den grønlandske ungdom i den alder er moden nok til at få valgret. Man kan jo sige for og imod; men én ting vil jeg pege på i denne forbindelse, nemlig at modenhed og selvstændighed faktisk